ПЛАМЪЧКО СЪВЕТВА • ЗА РОДИТЕЛИТЕ

Когато детето не слуша…

Какво се крие зад сълзите, ината и тръшкането?

Случвало ли ви се е детето ви да се разплаче заради дреболия, да откаже категорично нещо съвсем обикновено или да се хвърли на земята, защото не е получило желаното?

Вероятно да. И вероятно в такива моменти сте се питали: „Къде греша?“

Истината е, че зад трудното детско поведение често стои не желание за непослушание, а чувство, с което детето все още не знае как да се справи.

Малките деца изпитват големи емоции, но тепърва се учат да ги разбират и управляват.

Какво всъщност ни казва детето?

Понякога зад думите „Не искам!“, „Няма!“ или зад бурния плач се крие нещо съвсем различно:

• „Уморен съм и всичко ми идва в повече.“

• „Искам сам да решавам.“

• „Не мога да обясня какво чувствам.“

• „Имам нужда да ме забележиш.“

• „Ядосан съм, но не знам как да се успокоя.“

Детето невинаги може да назове потребността си. Затова понякога я показва чрез поведението си.

Как да реагираме в трудните моменти?

1. Запазете спокойствие. Когато детето е силно разстроено, дългите обяснения рядко помагат. Говорете тихо, използвайте кратки изречения и му дайте време.

2. Назовете чувството. „Виждам, че си много ядосан, защото искаше още да играеш.“ Така детето постепенно се учи да разпознава емоциите си.

3. Поставете ясна граница. Да разбираме чувствата на детето не означава да позволяваме всичко. Можем да кажем: „Разбирам, че си ядосан, но няма да ти позволя да удряш.“

4. Дайте малък избор. Вместо „Обличай се веднага!“, опитайте: „Първо блузата или панталона?“ Малките решения дават на детето усещане за самостоятелност.

5. Разговаряйте след бурята. Когато детето се успокои, обсъдете какво се е случило и какво може да направи следващия път. Без обвинения и засрамване.

А когато детето продължава да не слуша?

Бъдете последователни. Децата се чувстват по-сигурни, когато правилата са ясни и предвидими.

Не е необходимо да наказваме всяка грешка. По-важно е да покажем какво поведение очакваме и да помогнем на детето да поправи стореното, когато е възможно.

Забелязвайте и малките успехи. Едно искрено „Видях колко трудно ти беше да изчакаш, но успя!“ може да бъде много по-полезно от поредната забележка.

Най-важното, което трябва да помним

Детето има нужда от нашата обич не само когато е спокойно, послушно и усмихнато. То има нужда от нея и когато плаче, протестира, греши и изпитва трудности.

Можем да приемем чувствата му, без да приемаме всяко негово поведение.

„Дори когато си ядосан, дори когато грешиш, аз съм до теб. Ще ти помогна да се научиш.“

Защото възпитанието не е борба за надмощие. То е път, който възрастният и детето извървяват заедно.

С грижа за малките сърца, екипът на ДГ № 9 „Пламъче“